

POZYTYWNE RELACJE DZIECI Z RODZICAMI I ICH WPŁYW NA DYSCYPLINOWANIE

Relacje dzieci z rodzicami podlegają zmianom. W okresie rozwojowym przedszkolnym małe dzieci patrzą na swoich opiekunów zazwyczaj bezkrytycznie, ufnie i naśladowczo. Rodzice są dla swoich pociech pierwszymi autorytetami. W młodszy wiek szkolny i w okresie adolescencji wzrastającą rolę zaczynają odgrywać rówieśnicy, związki przyjacielskie a następnie grupy przynależności

Rola rodziców w życiu dzieci także ulega naturalnym i nieuniknionym modyfikacji. Relacje te zależą nie tylko od postępującego wieku dzieci ale też od atmosfery panującej w rodzinie, jakości komunikacji, stylu i metod wychowawczych, postawy rodzicielskich.

Warto mieć na uwadze, że pozytywnym relacjom dzieci z rodzicami sprzyjają między innymi:

- Traktowanie dzieci w taki sam sposób w jaki sami pragniemy być traktowani przez innych ludzi. Obdarzanie dziecka uwagą, grzecznością, szacunkiem. Respektowanie jego psychicznych, emocjonalnych i fizycznych granic. Szacunek wobec ich własności (nie wyrzucaj misia bez wiedzy i zgody dziecka bo uważasz, że jest już brzydki i niepotrzebny).
- Pozytywne nastawienie wobec dziecka. Przeznaczanie czasu na wyjaśnianie rzeczy i zjawisk z przekonaniem, że jest w stanie zrozumieć i skorzystać z naszych informacji (nawet jeśli ze sporym odroczeniem w czasie).
- Przepraszanie i przyznawanie się do własnych pomyłek bądź niewiedzy.
- Ochrona dziecka przed własnymi zmiennymi bądź złymi nastrojami. „Trzymanie nerwów na wodzy”.
- Pozwalanie na niezależność. Angażowanie do pomocy, usamodzielnianie. A równocześnie postawa: „Zawsze możesz na mnie liczyć”.
- Oddzielanie zachowań dziecka od jego osoby i osobowości. Nie atakowanie jego charakteru i nie porównywanie go z innymi lepszymi ani gorszymi.
- Uczenie rozpoznawania własnych i cudzych stanów emocjonalnych oraz tego, że wszystkie emocje są w porządku - w przeciwieństwie do zachowań (nie każde zachowanie wyrażające mocje jest w porządku).”.

Czy rodzaj relacji łączącej dziecko i rodzica wpływa na dyscyplinowanie pociech?

Dyscyplina oznacza uczenie dzieci dobrego zachowania. Rozsądny rodzice pragną aby ich dzieci rozwijały się kierując coraz dojrzałą samodyscypliną, zachowując się właściwie we wszystkich sytuacjach zadaniowo – społecznych z motywów wewnętrznych, osobistych (ponieważ tego chcą oraz są przekonanie o słuszności i dobru tych zachowań), nie zaś z powodu obaw konsekwencji (strach przed przyłapaniem, karą, wstydem). Zmuszanie dziecka do określonego zachowania poprzez dotkliwe karanie go lub straszenie, zmuszanie siłą - są skuteczne tylko jako metoda szokowa lub sporadyczne surowe korygowanie. Są to działania bliskie lub tożsame przemocy (słabsze, zależne dziecko musi ulec). Strach nie pomaga dziecku uczyć się dobrego zachowania i dyscypliny, powoduje jedynie tymczasowe właściwe zachowanie tylko w wybiórczych okolicznościach.

Rodzic oczekujący zachowań zdyscyplinowania musi mieć pewność, że dziecko bezsprzecznie wie, które zachowania są dopuszczalne a które wprost przeciwnie. A także, że dziecko zna konsekwencje niestosowania się do obowiązujących norm i zasad. Wszystko to jednak po nic, jeżeli relacja na linii rodzic – dziecko jest oparta na siłowej psychicznej, emocjonalnej i/ lub fizycznej przewadze po stronie dorosłego. Psychologia wychowawcza nie pozostawia złudzeń co do tego, że złe relacje przy bardzo surowej dyscyplinie oraz złe relacje przy całkowitym braku dyscypliny, wypaczają osobowość dziecka, czasami na całe życie.

Dlatego Drodzy Rodzice warto. Warto zrobić wszystko aby relacje z naszymi dziećmi należały do pełnych szacunku, ciepła, serdeczności, wzajemnej uwagi, uczciwości, dobrego przykładu, stanowczości i dyscypliny.